

Arrest

nr. 126 672 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VCR), meer bepaald in het district Ngamring in de prefectuur Shigatse. U verklaarde in 2002 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de Reception Centra naar Dharamsala, India reisde. In India verbleef u gedurende acht maanden in het klooster. Nadien woonde u in Dharamsala samen met uw partner. In juli 2009 reisde uw partner van India naar België en diende hij een asielaanvraag in. In juli 2010 werd hem het statuut van vluchteling toegekend. Op 30 juni

2011 reisden u en uw zontje via gezinshereniging naar België. Op 17 oktober 2011 diende u eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw IC (Identity Certificate, yellow book), twee green books, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, uw Chinese identiteitskaart, een fotokopie van uw RC, een fotokopie van een vliegtuigticket, een affidavit, een fotokopie van een exit permit, medische documenten, een laissez-passers en foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2002 heeft u tot 2011 in India verbleven. U verbleef er acht maanden in een klooster. Nadien woonde u met uw partner in Dharamsala. U hebt er nooit gewerkt.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u India hebt verlaten verklaarde u dat uw man voor u naar België kwam en dat hij uw zontje had uitgenodigd. U moest samen met uw zontje naar België komen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In tweede instantie werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Daarop antwoordde u dat u geen documenten hebt om terug te keren. Daarnaast stelde u dat uw man en zontje in België zijn (zie gehoorverslag CGSV p. 6). Aangezien u in het bezit bent van uw IC hebt u wel degelijk documenten om terug te keren naar India. Zoals u zelf verklaarde kunt u na terugkeer naar India opnieuw aanspraak maken op uw RC (zie gehoorverslag CGVS p. 4).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC.

Gezien u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw IC (Identity Certificate, yellow book), twee green books, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, uw Chinese identiteitskaart, een fotokopie van uw RC, een fotokopie van een vliegtuigticket, een affidavit, een fotokopie van een exit permit, medische documenten, een laissez-passer en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.³

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 § 4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25, § 2, b) en 26 van richtlijn 2005/85/EG en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met de volgende stukken: een uittreksel van landeninformatie afkomstig van de Zwitserse asielinstanties, van een rapport van een Zwitserse NGO evenals een verslag van twee zaken die aanhangig zijn bij het EHRM.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus *China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*, d.d. 29 januari 2014' en het UNHCR-advies 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers' d.d. februari 2003, en tenslotte een rapport van de Belgisch-Zwitserse Fact Finding Mission over de situatie van de Tibetaanse gemeenschap in India en Nepal, d.d. 29 augustus 2012. Op 5 mei 2014 legt verwerende partij nog een aanvullende nota neer met twee bijkomende documenten: COI Focus "*China India – de Nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" d.d. 25 maart 2014 en COI Focus "*China – de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op er geen twijfel bestaat over de Chinese nationaliteit van verzoekster. Dit blijkt immers onmiskenbaar uit de Chinese identiteitskaart die verzoekster in originele vorm aan de asielinstanties heeft overgemaakt, opgemaakt op 31 december 2001 en 20 jaar geldig is (map documenten, stuk 5, evenals Verklaring DVZ, vraag 20). Dienvolgens kan worden vastgesteld dat, daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake het eerste land van asiel

Aangezien verzoekster in het bezit is van haar IC heeft zij wel degelijk documenten om terug te keren naar India. Verzoekster verklaarde bovendien zelf dat zij na terugkeer naar India opnieuw aanspraak kan maken op haar RC (gehoorverslag, 4).

Verzoekster wijst erop dat indien zij inderdaad een IC had en een exit permit deze laatste slechts geldig was tot 9 september 2011 en bijgevolg reeds lang verlopen is. Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan of een Tibetaan met IC wiens exit permit verlopen is een re-entry visa van de Indiase autoriteiten zal bekomen staat het niet vast dat verzoekster opnieuw zal worden toegelaten tot het grondgebied van haar eerste land van asiel.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (*in casu* een terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en momenteel ook in het bezit is van een reisdocument (IC). Waar verzoekster erop wijst dat niet onderzocht werd of zij opnieuw in het bezit zal gesteld worden van een terugkeervisum blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk dat er zich enkel een probleem zou kunnen stellen voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p 20-21).

Waar verzoekster erop wijst dat de verblijfsstatus in India van tijdelijke aard is en dat niet kan gegarandeerd worden dat deze zal blijven verlengd worden aangezien het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase autoriteiten blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende

nota van verweerder dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar ook “De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Voor wat betreft verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van haar herkomstland, China, kan bijgevolg worden besloten dat gelet op wat voorafgaat de bescherming die India aan verzoekster biedt voldoet aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel

in India blijkt afdoende dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan.

2.3.2.2. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster aangaf dat ze “*Vooraf gekomen was om bij haar in België verblijvende partner te zijn*” (Vragenlijst 22 november 2011, vraag 5). Verzoeksters man was immers voor haar naar België gekomen en hij had haar zoontje uitgenodigd. Verzoekster moest samen met haar zoontje naar België komen. Verzoekster haalde geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters grief dat op geen enkel manier rekening werd gehouden met het principe van de ‘eenheid van het gezin’ dient te worden gewezen op het feit dat dit principe geen grondslag vindt noch in het Vluchtelingenverdrag noch in de vreemdelingenwet. Indien artikel 23.1. van richtlijn 2011/95/EG (inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire beschermingsstatus, en voor de inhoud van de verleende bescherming) van 13 december 2011, vastlegt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, bepaalt deze richtlijn geenszins dat de echtgenote van een erkende vluchteling louter op basis van deze erkenning eveneens als vluchteling erkend moet worden. Verzoeksters verwijzing naar de ‘*Guide des procédures et des critères*’ doet hieraan geen afbreuk aangezien het te dezen louter om aanbevelingen gaat.

Verzoeksters verwijzing naar algemene rapporten ten slotte volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.2.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.3. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER